

1

Mijn moeder zit helemaal aan de andere kant van de ontbijttafel en schudt driftig haar hoofd. Ik had beter moeten weten. Ik vraag het al drie maanden, en ze zegt al drie maanden nee. Deze dag is dat niet anders. Ik vroeg alleen maar of ik mijn vriendinnen een keer mee mag nemen naar huis omdat ik al zo lang geheimhoud waar ik woon en hoe mijn leven er uit ziet. Ze denken dat ze me kennen, dat ik een van hen ben, maar het is tijd om eindelijk eens eerlijk tegen ze te zijn. Dat gaat beter als ze het met eigen ogen kunnen zien, maar mijn moeder wil het nog steeds niet hebben.

‘Je weet hoe ik erover denk. Die jongelui van tegenwoordig hebben geen manieren en zijn niet te vertrouwen.’ Dat zegt ze altijd. Ik weet niet waarom ze dat denkt, want de enige jongelui die zij ziet zijn mijn broers en ik. En wij weten precies hoe dat zit met manieren. Die zijn er namelijk ingestampt sinds onze geboorte.

Mijn vriendinnen zouden hun ogen niet geloven als ze zouden zien waar ik woon. Het landhuis van mijn ouders lijkt op het kasteel dat midden in Lang en Gelukkig Land staat, en ik denk dat ik van al het personeel in het park het meest weg heb van een echte prinses. In elk geval qua opvoeding. Mijn zeven broers zijn van die mannen die elke stap die ik zet doorvertellen aan mijn ouders, en die alles wat ik doe met argusogen in de gaten houden. Elke dag staat er minimaal een van hen aan de grote weg om me op te halen en naar huis te brengen. Toen ik hier net

werkte, kon ik geen stap buiten de poort zetten zonder tegen een van hen aan te botsen, maar dat gebeurt nu gelukkig een heel stuk minder. Ik heb er een halfjaar voor moeten onderhandelen maar nu staan ze wél om de hoek en niet meer zo in het zicht. Al die keren dat ik met mijn vriendinnen iets ben gaan drinken, moest ik me in de vreemdste bochten wringen zodat mijn moeder er niet achter zou komen. Ik kon gelukkig mijn jongste broer omkopen, maar hij bleef elke keer, zonder uitzondering, op de parkeerplaats van het café staan tot ik weer naar buiten kwam.

Mijn broers zijn zelfs nog erger dan mijn ouders. Omdat ik het enige meisje in ons gezin ben, en ook nog eens de jongste van ons allemaal, denken ze dat ik constant bescherming nodig heb. Toen ik zei dat ik bij Lang en Gelukkig Land wilde werken hebben ze me eerst uitgelachen. Daarna hebben ze de koppen bij elkaar gestoken om een soort oppasschema te bedenken zodat ik nooit alleen naar huis hoefde. Mijn broers zijn stuk voor stuk succesvol. Zowel zakelijk als privé. Je zou denken dat ze geen tijd voor die onzin hebben, maar dan heb je het goed mis

James, de oudste van het stel, is bij de politie gegaan en Daniël heeft een bakkerijketen. Marcel heeft een wijngaard en maakt de heerlijkste wijnen. Laurens is de eigenaar van de bioscoop in het dorp en Björn is advocaat. Christian is een topfotograaf, en zelfs mijn jongste broer, Alexander, heeft het gemaakt. Hij heeft zijn eigen restaurant geopend waar hij zelf chef-kok is. Uiteraard met brood van Daniël en wijn van Marcel. Toen ik op zoek wilde naar een baantje stelde mijn moeder voor dat ik bij een van mijn broers ging werken. Ik mocht in de zomer

bij Laurens komen, maar hij werkte me na drie dagen al op mijn zenuwen. Hij keek telkens op mijn vingers en het personeel fluisterde achter mijn rug dat hij me voortrok omdat ik zijn zusje was. Ze dachten misschien dat ik het niet hoorde, maar de stilte die elke keer viel als ik ergens binnen kwam lopen, sprak boekdelen. De vierde dag had ik er genoeg van en nam ik ontslag.

Bij Alexander hield ik het zelfs maar een paar uur vol. Ik ben gewoon niet gemaakt om met dienbladen vol glazen tussen mensen door te lopen. Als ik al iets verdiend had die avond dan was dat zeker op gegaan aan de stome-rijkosten van die vrouw die de zes glazen rode wijn over haar dure witte jurk kreeg omdat ik struikelde. En toen kwam die vacature van Lang en Gelukkig Land. Net op tijd, voor mijn moeder me bij haar zus in de salon zou zetten.

‘Je weet dat Hannie altijd plaats voor je heeft.’ Tante Hannelore, met haar schoonheidssalon waar de *rich and famous* komen voor hun botox en blondeerbehandelingen en die aan mijn moeder een vaste klant heeft. Niets voor mij. Laat mij maar fijn met kinderen spelen en doen alsof ik een prinses ben.

Iets waar ik, als ik niet uitkijk, te laat voor ben vandaag.

Noa komt net binnenlopen op het moment dat ik de blonde pruik met de ingewikkelde vlecht op mijn hoofd zet. Ze trekt aan een van de bloemetjes die er kunstig doorheen gevlochten zijn.

‘Zo zonde dat je die pruik steeds op moet zetten. Je eigen haar is bijna net zo lang en het glanst ook nog eens veel mooier.’

Ze heeft gelijk, maar hoe moet ik haar uitleggen dat ik al maanden aan mijn moeder vraag of ik mijn haar mag afknippen omdat het zo onhandig is, en dat ze steeds nee zegt? Ze zouden het bij de kostuumafdeling trouwens ook niet goed vinden, omdat elke pruik aan strenge regels moet voldoen en na iedere keer dat hij gedragen is opnieuw in model gebracht moet worden. Ieder prinses moet er elke keer hetzelfde uitzien, en dus moet ook het kapsel steeds hetzelfde zijn.

‘Ik vind het wel prettig, want als ik het elke dag zou moeten vlechten met al die bloemetjes erin kom ik niet meer aan werken toe.’ Ik trek aan de pofmouwtjes van mijn jurk en schuif mijn voeten in de muiltjes die bij mijn kostuum horen. Vandaag heb ik een enorme koekenpan bij me, die meestal voor veel hilariteit bij kleine kinderen zorgt. Na een laatste blik in de spiegel verlaat ik de kleedkamer, net als Ralf naar binnen loopt. Hij en Noa hebben een relatie, al een tijdje nu. Ralf loopt op zijn vriendin af, kust haar op haar mond, en duwt dan met zijn voet de deur dicht.

Ik zucht diep. Hoewel ik nooit echt de kans heb gekregen om mijn gevoelens echt te onderzoeken, wist ik gewoon vanaf jongs af aan al dat ik op vrouwen viel. Net zoals je weet dat je een jas aantrekt door je armen in de mouwen te steken, wist ik dat jongens me niets deden, en meisjes wel. Ik droomde over meisjes en fantaseerde over meisjes als ik alleen in bed lag. En ik wist ook dat er een moment zou komen dat ik uit de kast moest komen. Mijn vriendinnen namen het voor kennisgeving aan en gingen door met hun leven omdat het nou eenmaal niets bijzonders was en ik nog steeds gewoon Noortje was, maar bij mijn ouders was dat een ander verhaal.

Ik weet het nog als de dag van gisteren. Ik schoof het al

een week voor me uit, bedacht excuses die nergens over gingen, maar het gevoel drukte steeds harder op mijn schouders. Even dacht ik zelfs dat mijn moeder me misschien meer zou kunnen loslaten als ik het haar vertelde, gewoon omdat ze zich dan minder zorgen hoefde te maken over mannen en wat die met haar dochter zouden kunnen doen...

Maar mijn god, wat zat ik ernaast.

‘Mam, kunnen we even praten?’ vroeg ik. Het had lang genoeg geduurd. Ik wilde niet er maar van uitgaan dat mijn moeder het wel zou weten, maar het ook niet rauw op haar dak laten vallen dat ik op vrouwen viel op het moment dat ik binnen zou lopen met een vrouw aan mijn zijde. Mijn vader was zoals altijd weer op zakenreis, en hoewel het misschien beter was geweest voor mijn moeder als hij hier bij was geweest, wilde ik niet op zijn terugkomst wachten. Het moest eruit, en het moest er nú uit.

Mijn moeder keek op van haar haakwerk en toen ze zag hoe serieus ik keek, wenkte ze me dichterbij. Ze verwachtte waarschijnlijk een moeder-dochterpraatje want ze legde het haakwerk op het bijzettafeltje naast haar thee en keek me onderzoekend aan.

‘Noralia, is er iets mis?’ vroeg ze.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik denk wel dat jij het zo gaat zien, ja. Maar voor mij is er niets mis. Ik ben juist hartstikke gelukkig.’ Voor ik de moed zou verliezen ging ik verder. ‘Vandaag hebben twee van mijn collega’s bekendgemaakt dat ze een relatie hebben.’

Er verscheen een lachje rond haar lippen en ik zag de fijne rimpeltjes naast haar ogen ook trekken.

‘En nu wil jij vertellen dat jij ook verliefd bent?’ Haar stem klonk hoopvol. Dat was trouwens het laatste dat ik

had verwacht, maar gaf me een beetje hoop dat ze het zou begrijpen.

Ik kneep mijn ogen dicht. Ik móest haar dit vertellen. Jammer genoeg op het moment dat ze voor het eerst sinds langens tijd klonk als een ‘normale’ moeder. Eentje die blij was dat haar enige dochter iets met haar wilde delen.

‘En nu wil ik je vertellen dat ik op vrouwen val.’

Het bleef stil. Toen ik mijn ogen voorzichtig opendeed, zag ik dat ze het haakwerkje weer in haar handen pakte en doorging alsof ik helemaal niets had gezegd.

‘Heb je me gehoord, mam? Ik val op vrouwen.’ De opluchting die deze woorden teweegbrachten was de bevestiging die ik nodig had dat ik het juiste deed. Als ik nog getwijfeld had aan mijn geartheid, dan was dit het moment dat ik wist dat het écht zo was.

Ze keek me aan en tot mijn grote schrik zag ik helemaal niets in haar blik. Niet de teleurstelling die ik verwacht had te zien, geen afkeuring, gewoon, helemaal niets. Het was een lege blik. Nietszeggend. Alsof ik vroeg wat we zouden eten. Niet dat ze daar antwoord op kon geven zonder het aan de kok te vragen, maar zo’n blik dus.

Ze leek even na te denken over haar woorden.

‘Ik heb je wel gehoord. Doe niet zo gek. Dat kun je helemaal nog niet weten. Je hebt veel te weinig ervaring met jongens én meisjes om dat te weten. We hebben het er later nog wel eens over.’

En dat was het. Als ze verder had gevraagd had ik haar kunnen vertellen dat ik geen enkele interesse in jongens of jongenslichamen heb of ooit heb gehad. Dat ik liever fantasieer over een zachte vrouw met rondingen, dan over een jongen, met al die hoekige vormen. Dat ik liever naar de prinsesjes kijk, dan naar de prinsen.

Na dat drama met mijn moeder ging steeds meer aan mezelf twifelen. Moeders kennen hun kinderen toch het best? Ik maakte mezelf wijs dat ze vast gelijk had en dat ik toch op jongens viel. Ik ging zelfs zo ver dat ik probeerde te fantaseren over jongens. Tevergeefs. Elke keer als ik dacht aan een jongen ebde het opgewonden gevoel zo snel weg dat ik het op een gegeven moment niet eens meer probeerde. Niet over jongens én niet over meisjes. Ik fantaseerde gewoon helemaal nergens meer over.

Ik schrik op uit mijn dagdroom. Het helpt helemaal niets als ik er steeds aan denk, want het verandert niets. Ik moet even mijn zinnen verzetten. Even ergens anders aan denken. En ik weet precies wát ik ga doen.

Het duurt nog een kwartier voor ik moet beginnen. Als ik opschiet haal ik het nog. Ook al weet ik dat het tevergeefs zal zijn, toch probeer ik het elke dag. Ik kan gewoon slecht tegen afwijzing en hij heeft al een hekel aan me sinds ik hier werk. Als ik thuis naar de stallen ga met een hand vol suikerklontjes, word ik onthaald als een koningin en weten de paarden van gekkigheid niet wat ze moeten doen om aangehaald te worden en een beetje aandacht te krijgen, maar hij snuift elke keer als ik voorbijkom en trapt dan tegen het hek.

Ik gluur om de hoek of niemand me ziet, want het is streng verboden om iets te doen dat mijn kostuum of pruik kan verpesten, en ik heb echt geen tijd meer om me helemaal om te kleden. Er is niemand te zien en dus til ik mijn rokken op en ren ik naar het achterste gedeelte van het park. Er mogen hier geen bezoekers komen, dus hoef ik niet in mijn rol te blijven als ik naar hem toe loop.

Een statige schimmel, een van de topstukken uit de parade.

Max is al het nobele ros van prins Erik geweest, van de prins van Assepoester, van Aladdin en welke andere prins je maar kunt bedenken. Hij heeft zelfs Belle, Sneeuwwitje en Ariël in haar menselijk vorm gedragen. Hij is gewoon de mooiste hengst die we hebben, en volgens mij is hij ook de duurste. Een echt raspaard met een glimmende vacht en manen die zelfs nog mooier zijn dan mijn eigen lange haar. Jammer genoeg is hij wel een beetje arrogant. De suikerklontjes op mijn hand laat hij links liggen. Volgens mijn collega Lena, het meisje met de glazen schoentjes, komt dat omdat hij liever appels eet, maar zelfs als ik een appel bij me heb, zoals nu, negeert hij me. Ik zet de koekenpan tegen het hek en klak verleidelijk met mijn tong. Nog steeds keurt hij me geen blik waardig.

‘Hij wil hem alleen als de appel in stukjes gesneden is,’ hoor ik achter me. Er staat een vrouw met een enorme bos rood haar tegen het hek geleund. Ze heeft ook een appel in haar hand, alleen is die van haar in zessen gesneden. Ze loopt op ons af en geeft me een van de partjes.

‘Probeer dit maar eens,’ zegt ze met een knipoog. Max begint meteen te briesen en te hinniken als hij het stukje appel ziet. Hij pakt het zonder problemen van mijn platte hand. Hij kauwt er een paar keer op en slikt het dan door, wachtend op een nieuw stukje.

‘Zie je, ik zei het toch,’ zegt het meisje. ‘Ik heet trouwens Jennaïa, maar ze noemen me hier Jenna.’ Ze voert Max nog een appelpartje en steekt haar hand naar me uit.

‘Ik ben Noortje. En ze noemen mij ook gewoon Noortje.’ Dat mijn ouders me zes namen hebben gegeven die allemaal afkomstig zijn van oudtantes en verre voorouders, zeg ik maar niet. Net als dat ik zwijg over mijn échte voor- naam.

Ze laat haar blik over mijn jurk glijden en omhoog, via mijn borsten naar mijn gezicht en pruik.

‘Niet dat ik me ergens mee wil bemoeien hoor, maar moet jij niet in het park staan in plaats van hier Maximiliaan te voeren?’ Het duurt een paar seconden tot het tot me doordringt wat ze eigenlijk zegt. Ik had maar een kwartiertje tijd. Dat is vast allang voorbij. Ik grijp de rokken vast en pak de koekenpan van de grond voor ik het op een lopen zet.

‘Ik moet gaan, maar ik zie je vast nog wel,’ gil ik over mijn schouder. Of dat tegen Max of tegen Jenna is weet ik eigenlijk ook niet.

Ik kom nét op tijd en buiten adem aan bij het verzamel-punt. Oké, misschien een minuutje of drie te laat maar gelukkig mogen we geen horloges om bij ons kostuum en hebben de anderen het ook niet door. Mijn partner voor vandaag staat al klaar. Natuurlijk zit er bij hem geen haartje verkeerd en zie ik eruit alsof ik met mijn pruik op geslapen heb.

‘Nog even in de spiegel kijken,’ mompel ik en ik loop langs hem naar de grote spiegel waar normaal gesproken iedereen zich voor verdringt maar waar het nu akelig rustig is omdat de meeste mensen al vertrokken zijn. Ik kies ervoor om die afkeurende blik die mijn prins me toewerpt niet te zien.

Gelukkig kost het maar een paar seconden om de strengen haar vast te steken tussen de bloemetjes. Zolang niemand van de kostuumafdeling ziet wat ik heb gedaan zal het niemand anders opvallen, en als ik de pruik vanavond inlever om opnieuw te laten stylen, kan ik altijd zeggen dat het gebeurde in het park tijdens mijn werk. Ik loop terug naar mijn prins en steek mijn arm door die van hem,

waarna we samen naar de poort lopen om weer wat kinderdromen waar te maken. We flaneren door het park en af en toe poseer ik dreigend met de koekenpan alsof ik hem op zijn hoofd wil slaan. Ik zet ontelbaar veel handtekeningen en buig zo vaak door mijn knieën om naast een kindje te poseren dat ik aan het eind van de dag mijn knieën niet eens meer voel.

Gelukkig staat er een ander meisje klaar in een identieke jurk met bijna dezelfde pruik om mijn rol in de parade over te nemen zo gauw ik door de poort terug naar binnen loop. Het is niet normaal hoe goed ze het hier coördineren zodat er nooit twee dezelfde prinsessen op hetzelfde moment buiten zijn. Ik veeg de overdreven make up van mijn gezicht, verwissel mijn kostuum voor mijn eigen kleding en hang de pruik op een kop van piepschuim. Na een laatste blik in de spiegel haast ik me het park uit en de hoek om, waar mijn broer Daniël al op me wacht.

‘Sorry, drukke dag gehad, en het duurde allemaal even iets langer,’ mompel ik verontschuldigend. ‘Je kunt me natuurlijk altijd gewoon zelf naar huis laten gaan, dan hoef je niet steeds te wachten tot ik klaar ben.’

Hij mompelt iets onverstaanbaars en start zijn auto. Ik hoop nog steeds dat er een dag komt dat ik hem kan overhalen om me alleen te laten gaan en dat dan bij voorkeur niet aan mijn moeder te vertellen. Die dag is niet vandaag, want hij wacht zelfs tot ik binnen ben en de voordeur met een klap achter me dichtvalt. Elke keer als ik dat geluid hoor, voel ik me precies wat ik ben: een opgesloten prinsesje. Ik sluip langs de salon, de bibliotheek en de studeerkamer naar de trap. Morgen mag ik voor het eerst op de wagen in de parade meerijden, en ik wil voor het avondeten nog oefenen met wuiven voor de spiegel. Eigenlijk

zou deze wagen pas volgende maand aan de parade worden toegevoegd, maar omdat er een probleem was met de koets van een ander sprookje en de mijne toch al klaarstond, hebben ze besloten om die wat eerder te laten verschijnen. Hij is prachtig: een torentje in het midden van de wagen, met een grasveld en ik mag de héle parade over dat grasveldje dansen. Het lijkt bijna wel een sprookje!